

— Съ очитѣ си го видѣхъ. Снощи се бѣхъ запжтиль къмъ тѣхъ. Ти вѣроятно знаешъ, че синѣтъ му обикаля отдавна дѣщеря ми. Исахъ да си поговоримъ по това. Бѣхъ решилъ да ги сгодимъ, а следъ нѣкоя година, като поотрасне Белослава, да ги оженимъ... Отивахъ пешъ и самъ. Като доближихъ кулата имъ, видѣхъ, че портата на градината се отваря и отъ тамъ излиза нѣкакъвъ мжжъ, обвитъ въ плащаникъ, съ нахлупена гугла чакъ до очитѣ. Подушихъ нѣщо не добро. Дръпнахъ се назадъ, въ сѣнка, и се вгледахъ по-добре въ непознатия, който напушаше по такъвъ начинъ Сеславовия домъ. Той се огледа малко на-самъ-нататъкъ и трѣгна надолу къмъ Етъра. Мина край менъ безъ да ме види. Представи си какъ се удивихъ, като познахъ, че това бѣше Сеславъ! Где отиваше така, по това време?

— Дали е билъ той?

— Видѣхъ го съ очитѣ си! Сжщиятъ ^{ростъ}, сжщиятъ вървежъ. Нали знаешъ какъ се клати, така малко на лѣво и на дѣсно като върви.

— Е, после?

— Проследихъ го чакъ до Фръската махала. По пжтя го настигна Николица и двамата отидоха у страторъ Тодоръ. Тамъ се събиратъ сега.

— Увѣренъ ли си, че е билъ Николица? Може да сж имали богомилско събрание...

— Не. Николица бѣше. А знаешъ, че той бѣга отъ богомилитѣ като отъ чума. Какво ще прави на събранието имъ? Но въпрѣки това, тѣ търсятъ помощта на богомилитѣ. Затова се мжчатъ да привлѣкатъ Сеславъ къмъ тѣхъ. Когато богомилитѣ узнаятъ, че единъ отъ главнитѣ имъ хора е противъ тебъ — кой знае какво ще стане.

Калоянъ се замисли. Той бавно и мълчаливо изпи една купа съ вино. Очитѣ му горѣха въ нѣкакъвъ зловещъ, сухъ огънь.

Сеславъ! Най-малко отъ него очакваше тази измѣна... Сърдцето му се сви. Възможно ли бѣше? Нима работата бѣ вече стигнала до тамъ. Той се усмихна. И Белота потрѣпна отъ усмивката му. Тѣй страшна и заканителна бѣ тя.